

# KIS NAP



PUF! HÁT TE HOL JÁRSZ ITT? (Lásd a 12. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LV. köt. 1. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.  
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. július 3-án.

ROSZCSONT FERKE  
UJABB VISELT DOLGAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Képekkel.)



UTI KALANDOK

MINDENKI tudja, hogy a mi Ferkénk örökös háborúságban él a kedves Biri néniével, aki folyton üldözi a szegény gyereket. Elég bajt és bosszúságot okozott már Ferkének, de még sem annyit, mint a tisztelt bátyja, a híres nevezetes Marczibá, akitől úgy félték a rokonok, mint magától Biri nénitől.

Szerencse, hogy ott lakik valahol a Szepességen és csak minden tíz évben egyszer ha tesz látogatást az atyafiságnál. Ferke nem bánta volna, ha most is ott marad a hegyek közt, abban az ő füstös falujában; mert amint betette a lábát a házba, mindjárt a fiun akadt meg a szeme. Kezdte regulázni, szidni, korholni. Minden perczben valami hibát talált benne. Ha ült, ha állt, ha evett, ha ivott — Ferke öcsém akár mit csinált is: Marczibácsi már elő állt avval, hogy »nem így kell, hanem úgy!« Egy szóval, elkeserítette szegény Ferke életét.

Nem is örülhetett az áldott vakáczióknak Marczibácsi miatt, hisz' többet tanították most otthon, mintha az iskolába járna.

Azt mondják: »Végén csattan az ostor«.

A leggonoszabb csinyt akkor követte el a bácsi, mikor már haza felé készült. Rá

beszélte Ferke szüleit, hogy küldjék el a gyereket valamely szepesi városba német szóra. Szép is, hasznos is, ha megtanul németül; aztán jó is lesz, ha egy időre kikerül a szülei házból, még pedig valami szigorú kézbe, hogy rendre tanítsák a vásott fickót.

— Szeptember elsején lesznek a beiratások, mondá a bácsi; addig még három hét van. Most haza megyek és magammal viszem a fiut Jablonkára, hogy nálam legyen egy ideig. Én majd embert faragok belőle! Tudom, hogy mire beviszem az iskolába, a szomszéd városba, olyan kezes lesz, mint a ma született bárány.

Tetszett a biztatás a papának, kevésbé a mamának, de legkevésbé Ferke öcsémnek, akit bizony elfogott a düh, mikor ezt hallotta. De mit tehetett? Ha Marczibácsi valamit mondott, senki sem mert vele ellenkezni. Hiába morgott Ferke, hiába duzzogott; kimondták a szentenciát, hogy ő kelme elmegy német szóra a Szepességre, akár tetszik, akár nem.

Belátta azt Ferke, hogy itt hiába minden zugolódás, és megadta magát. Nem zugolódott többet, hanem egészen nyugodtan hallgatta, ha Marczibácsi az ő recsegő, szigorú hangján elő adta neki, milyen jó sors várja a Szepességen: sok tanulás, kemény felügyelet, sovány koszt s még több efféle kedves multság. Csodák csodája: Ferke megszeliült ezeknek hallatára s még könyvet is vett elő! Vala pedig ez a könyv afféle vasuti kalauz, amelyből megtanulhatta apróra, mikor érkezik vagy indul a sok különféle vonat minden tájékán szép Magyarországnak, még a Szepességen is. Aztán — először életében — még a mappán is szorgalma-

san keresgélte. A szett és megvere

— Lám, lám! csak szóba hozta már is tanul a gy

Persze, ha tud buksi fejét, más hatott a szivébe, A bácsi azt hitt

Az elutazás el rokonságot, hogy valónak annyi j sem birta a fej egytől-egyig.

— Jó legyenek, amint Mili nénié egynek sem jut becsületes amolya jék, hogy egy pá nak. Mili néniel ménye meg finor oda adja a mops minek legyen én én magamnak.

Csak az áldo szive. Egy uj f köll ám egy pá idegen helyütt és hálásan keze ám annyi esze, mit kapott Marczibácsi rögtön elve azt sem akarta utra pogácsát és azt állította,

— Majd veszi kell. Délben Ká otthon leszünk. mindig rágsálna

san keresgélte. A bácsinak ez nagyon tetszett és megveregette a Ferke vállát:

— Lám, lám! mondá dicsérőleg. Még csak szóba hoztam a szigorú iskolát és már is tanul a gyerek. Hát ha majd ottjlesz!

Persze, ha tudja min töri Ferke az ő buksi fejét, másképp beszél. De hát nem láthatott a szívébe, hogy forr benne a méreg. A bácsi azt hitte, hogy már szépen meghúszódik a gyerek. Pedig dehogy!

Az elutazás előtt Ferke sorba járta a rokonságot, hogy bucsúzzon. Kapott is utra-valónak annyi jó tanácsot, hogy már el sem bírta a feje. Azért el is felejtette egytől-egyig.

— Jó legyenek, tanuljak! így dohogott, amint Mili néniéktől kijött. Hanem azért egynek sem jutott eszébe, hogy egy kis becsületes amolyan utra-valóval kedveskedjék, hogy egy pár pogácsát, bonbont adjanak. Mili néninek mindig van csukros süteménye meg finom csukorkája; de inkább oda adja a mopszlijának. Szeretném tudni, minek legyen én nekik jó? Elég jó vagyok én magamnak.

Csak az áldott jó Mari néni volt szíve. Egy új forintost adott neki, mert köll ám egy pár krajczár a diáknak, ha idegen helyütt van. Azt Ferke is belátta és hálásan kezét csókolt. De neki is volt ám annyi esze, hogy otthon ne említse, mit kapott Mari nénitől, mert a szigorú bácsi rögtön elvette volna tőle. Hiszen még azt sem akarta engedni, hogy a mama az utra pogácsát és egyéb elemőzsiát adjon, és azt állította, hogy az egészen fölösleges.

— Majd veszünk kifizit, sós-pereczet, ha kell. Délben Kassán ebédelünk, este már otthon leszünk. Nem szeretem azokat, akik mindig rácsálnak!

A mama — habár nem igen szívesen — kénytelen volt engedni. Kata, a szakácsné — aki eddig hadi lábon állt az urfival, most elszörnyűködött, mikor azt hallotta, hogy így elemőzsia nélkül bocsátják utra Ferkét. Az már nem való, az nincs rendjén. Kata a fejét csóválta, sehogy sem tetszett neki a dolog.

— Meglátja, mondá Lizinek, a szobalánynak, hogy ebből nem lesz jó. Nem biznám az urfit ilyen kegyetlen emberre, ha a nagyságának volnék.

Végtelenül megsajnálta Ferkét és mikor ez bucsút vett tőle, tele tömte zsebét pogácsával, almával, amit persze ez hálával fogadott. Testvérei Ilonka, Erzsike és Dezső is titokban oda adták neki filléreiket, csukorkáikat; ezeket is elrejtette Ferke gondosan a bácsi szeme elől. Jó bő zsebei voltak, sok fért el bennök.

Nem akarom itt részletesen leírni a bucsút, az elutazást, mert magam is sirnék, mint a Ferke mamája. Még apa is meg volt indulva, Ferkének pedig a torkán akadt a szó. Huszszor is a lelkére kötötték a bácsinak, hogy jól vigyázzon a gyerekre, amit az természetesen meg is ígért.

Me-hett! Fütty! Elindult a vonat.

Ferke a bácsi kezében volt, mint kis egér a macska karmában. Alig hogy elhelyezkedtek, máris kezdődött a regulázás.

— Maradj vesztég! Ne lógasd a lábod! Ne állj fel! Ne nézz ki az ablakon!

És így tovább.

Ferke nem szólt semmit, meghuzta magát egy sarokban, lehajtotta fejét és csöndesen szopogatta a csukrocskákat és ropogtatta a Kata pogácsáit. Mikor ezek elfogytak, elfogyott az ő türelme is. Végkép elkeseredett.

Eddig csak azt a tervet forgatta, hogyan fog haza szökni Jablonkáról. De most föltette magában, hogy még az uton menekül el a bácsitól, ha török-szakad. Mert ezt tovább nem tűri. Nem ő!

Amint így töri a fejét, hogyan szabaduljon, hallja, hogy a szomszéd szakaszban valaki magyarázgatja utitársának, hogy:

— A következő állomásonál 15 perczig állunk, megvárjuk a 104. számú gyors-vonatot, mely a Szepességről jön; aztán egyszerre indul majd a két vonat: a mienk fölfelé, a gyorsvonat Budapest felé. Persze, az hamarabb lesz Budapesten, mint mi Poprádon, mert a mi vonatunk csak közönséges személyvonat és csak lassan czamog.

— A 104. sz. vonat? kérdé a másik; hol van az az uti-rendben?

— Itt a 32. lapon, feleli a magyarázgató; no látod, itt vannak az állomások nevei; elolvashatod, ha tetszik: Bozótka, Keszi, Somfalva, Gibárt-Szántó.

Ferke majd nem egyet ugrott örömben, mikor a Szántó nevet hallotta. Hiszen Szántón lakik egy távoli rokona, a Róza néni, aki híres az ő nagy jószágáról és kedvességéről. Most már kész volt a terve. Elő vette a menet-rendet és megnézte a 32-ik lapot. Ott volt a szántói állomás. A faképnél hagyja Marcsi bácsit, az bizonyos.

Mikor a következő állomásra értek, a kalauz kijelentette, hogy itt 15 perczig időznek, mert megvárják a gyorsvonatot. Az utasok közül sokan kiszálltak, hogy süteményt, gyümölcsöt vegyenek. Ferke is kisiklott, mint a gyík. A bácsi észre sem vette, mert egy ismerőse beszállt és avval nagy beszélgetésbe merült.

Sohasem volt még Ferkének olyan szivdobogása, mint most. Rettegett. Hát ha észre veszi a bácsi, hogy kiosont? Meghuzta magát mint egy kis egér a váróteremben és leste a mentő vonatot. Mikor aztán tüszkölve berobogott a gyors, Ferke volt az első, aki felszállt. A bácsi vonattjáról nem láthatták és annak esze ágába sem jutott, hogy most elviszik előle a drága öcsikét.

A két vonat ellenkező irányban megindult. Ferkének kedve volt, hogy orrot mutasson a bácsinak; de meggondolta magát és nem mutatkozott. Csak hogy megszabadult tőle! Ugyis fog az mérgeledni, még ha nem is ingerkedik vele.

\*

Hagyjuk most egy perczre a bácsit és kövessük utjában Ferke barátunkat.

Mikor a vonat elhagyta az állomást, olyan boldognak érezte magát, hogy örömben rögtön fütyülni kezdett. Ugy érezte magát mint a kalitkából kiszabadult madár. Nem sokára benyitott a kalauz és elkérte a jegyet. Ferkének persze nem volt, mert nem mert váltani az állomáson, mikor a bácsi elől elbujt; de hát nem volt baj, a kalauz átvette a jegyért a pénzt. Ferke nagy örömmel adta oda, sőt azt sem vette zokon, hogy még büntetést is köllött fizetni, mert jegy nélkül szállt föl, pedig egy krajczár sem maradt a zsebében. A forint, amelyet Mari nénitől kapott meg a pár krajczár ami azon felül volt, mind ráment az uti-költségre Szántóig.

A kalauz azt kérdezte Ferkétől, várják-e az állomáson, mert a városka jó messzire esik a pálya-udvartól. Ferke azt mondta, hogy való-szinüleg nem, mert csak úgy meglepi kedves rokonát.

— Ha úgy van akkor jó szerencse. Legjobb ha a p... vegye föl, mert a...

Ugy is volt. Volt más szekér a kocsis mellett



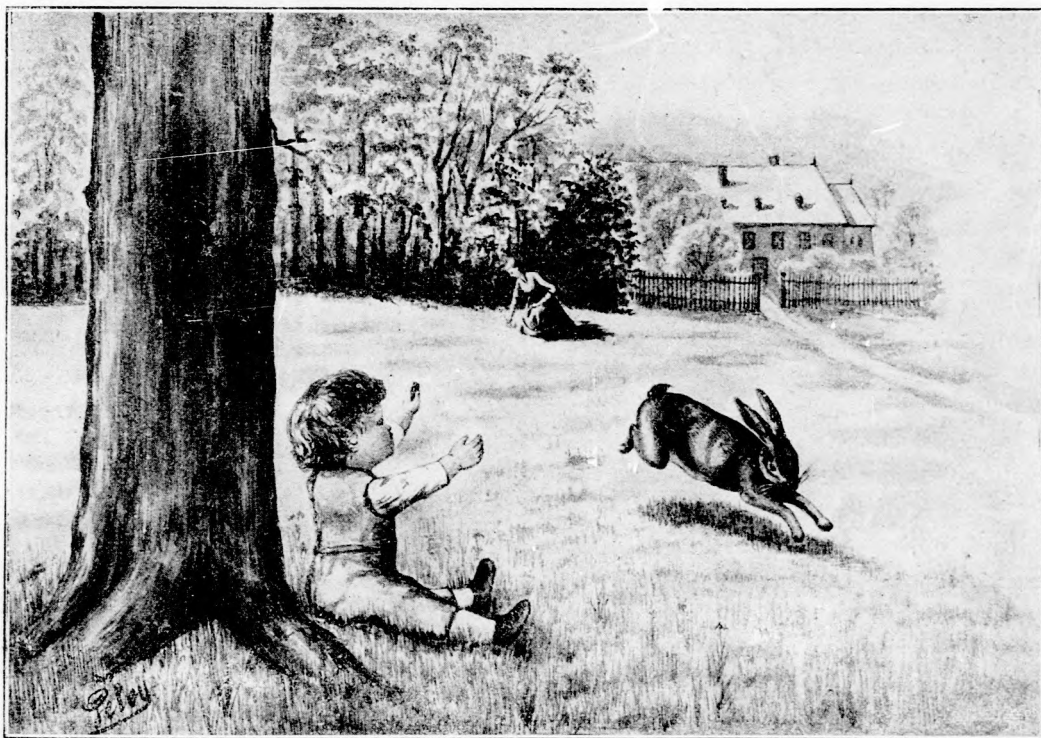
néniék előtt megcségtette a trom... nép kijött a cso... ott hagyták a le...

Ferke vigan néni nyakába be... tudta, miféle ide... össze-vissza csöke...

— Ha úgy van, figyelmeztette a kalauz, akkor jó szerencse lesz, ha kap kocsit. Legjobb ha a pósta-kocsist megkéri, hogy vegye föl, mert az biztosan ott lesz.

Ugy is volt. A szántói állomásnál nem volt más szekér csak a pósta-kocsi. Ferke a kocsis mellett foglalt helyet, aki szívesen

fölvette, mikor hallotta, hogy Rózsa néni vendége lesz az ifiuracska. Tudta, hogy jó borralalót kap és olyan pompásan fujta a trara trara trarát, mikor a városba bevonultak, mint ha valami generálist hozott volna. A emberek mind kifutottak az utcára nézni, mi lehet az? Mikor Róza



MEGLEPETÉS. (Lásd a 7. lapon.)

néniék előtt megállt, olyan hatalmasan resectette a trombitát, hogy az egész háznép kijött a csodára. Éppen ebédeltek, de ott hagyták a levest.

Ferke vígan leugrott a kocsiról és a néni nyakába borult, aki eleinte nem is tudta, miféle idegen gyerek az, aki most össze-vissza csókolja.

— Nénikém, váltson ki ettől a jó kocsistól, mondá nevetve. Én Varjasdy Ferke vagyok! Aztán adjon ebédet, mert éhes vagyok, mint a farkas!

Persze, hogy most ráismertek, kiváltották jó borralalóval, aztán bevitték a házba és eléje raktak mindenféle jó ételt. A néni ezer kérdést intézett hozzá, de ő nem felelt

egyre sem, amig csak jól nem lakott. Aztán elmesélte a néninek, hogy és mint vannak otthon; elmondta szegről-végre az ujságokat. Csak azt hallgatta el nagy-bölesen, hogyan került ő ide. Mikor a néni azt kérdezte tőle, hol van a podgyása, köpönyege vagy felöltője? — azt beszélte, hogy podgyását valószínűleg rosszul adták fel a vasutnál, köpönyege pedig ott maradt a vasuti kocsiiban, mert gyorsan kiugrott, nehogy tovább vigye a gyorsvonat.

— Sebaj! mondá a jószívű néni; majd megkerül minden, azon ne busulj. Addig is a Vidor fehérneműjét és ruháit viselheted. Most csak azon légy, hogy jól mulass nálunk.

Vidor a néni fia volt, egy-korásu Ferkével s éppen akkora is. Mint ha csak testvérek lettek volna. Róza néni jómódu özvegy-asszony volt s kellemes körülményekben élt a városkában. Egész, boldog volt, ha vendégei jöttek. Tejbe-vajba szerette volna fürösztelni Ferkét, aminek meg ez nagyon örült. Ilyen vendéglátást szeretett ő kelme, nem pedig olyant, aminőt Marcsi bácsi ígért neki Jablonkán.

Mint gondos anya, aki úgy féltette Ferkét mint a saját gyermekét, ebéd után figyelmeztette Ferkét, hogy irjon haza levelet és tudósítsa szüleit szerencsés megérkezteről. Ferke szabódott.

— Minek az édes nénikém? Hisz' ugyis eljön majd érttem apácska néhány nap múlva. Most Budapesten van, és haza menet erre veszi utját, hogy engem is magával vigyen.

De a néni csak nem engedett.

— Aggódni fog az édes anyád. Nesze, itt van egy levelező-lap; irj ha bár csak egy

pár szót is; hadd legyen nyugodt a te jó mamácskád.

— Ó, engem nem féltenek úgy, mint Vidort! nevetett Ferke. Nem vagyok én olyan drágalátos egyes gyerek mint ő. Fogadni mernék, hogy még csak nem is válaszolnak.

Bátran fogadhatott Ferke, mert bizony azt a keservesen megírott levelező-lapot nem is dobta a pósta-szekrénybe. Különből jól tette. Minek lássa a szántói postamester, hogy ő milyen ákom-bákomokat szokott vetni a papirosra? Elég, ha otthon tudják, hogy ő a legkuszább szarka-lábakat pingálja az egész iskolában.

Bezzeg jó lett volna, ha valaki most a Ferke szüleinek megsugja, hol van az ő kedves fiok. Akkor sem ők, sem Marcsi bácsi nem éltek volna ilyen borzasztó napokat.

\*

Marcsi bácsi, mikor a vonat elindult, nem vette észre, hogy nincs mellette Ferke. A köpönyege ott feküdt az ülésen, hát azt hitte, hogy most is alatta hever a gyerek. De aztán bezzeg kereste az egész vonaton. Persze hiába.

Hová lett a fiu? Lemaradt volna az utolsó állomáson? De hiszen nem is látta a bácsi, hogy kiszállt. A kalauz is bejárja a vonatot, benéz minden fülkébe, tán még a fütőhöz is, de Ferkének csak nincs nyoma sehol. A bozóki állomásra sürgönyöznek, ha nem maradt-é le ott egy ilyen meg ilyen formájú gyerek? De onnan azt válaszolják, hogy nincs ott sem ilyen, sem más milyen. Most Ferke szüleihez megy az üzenet. Képzhetni, milyen rémület volt otthon, midőn megértették, hogy Ferke elve-

szett. A mama egy borzasztóbbat kért a gyerekek az ajtón és csolt tagokkal vasutba bácia is ilyen formájú tatta utját hazafelé vasuti munkás ementén kerestette az állomásig, ahol bállette volt. Hiába hiába nézték az a kis ujját sem találtak csak úgy röppöltek grafos kisasszony miatt kellett kopogni mind hiába.

Marcsi bácsi mondta, hogy ő rajta visszament Ferke mentse, kapott aranyrögtön haza szöveget meg a felesége e-

— Köllött az

Hiába menteg magyarázta is nem az oka semmitelte mondókáját, aki egyre azt haj-

— Ugy-e megvigyáz a fiamra?

Marcsi bácsi mikor ezt hallott

(Folyt.)

MEG

(Kép)

SÜT le a nap  
Itt ülök az ár  
Fecske villan  
Ugy örülök, h

szett. A mama egészen oda volt és a legborzasztóbbat képzelte. Hát ha kiesett a gyerek az ajtón és ott fekszik össze roncsolt tagokkal valahol a pályán? Marczy bácsi is ilyen formát gondolt. Nem is folytatta utját haza-felé, hanem kiszállt és vasuti munkás emberekkel végig a pálya mentén kerestette Ferkét egészen az utolsó állomásig, ahol biztosan tudta, hogy mellette volt. Hiába vertek föl minden bokrot, hiába nézték az árkokat . . . Ferkének még a kis ujját sem találták meg. A sürgönyök csak úgy röptek oda és vissza, a telegrafos kisasszonynak egész nap csak ő miatta kellett kopogtatni a masinát, persze mind hiába.

Marczy bácsi majd a haját tépte dühében, hogy ő rajta ilyesmi megesett! Mikor vissza ment Ferkeékhez, hogy magát kimentse, kapott annyi szemrehányást, hogy rögtön haza szökött Jablonkára. Otthon meg a felesége evvel fogadta:

— Köllött az neked, Marczy?

Hiába mentegette magát. Ha tizszer magyarázta is meg a feleségének, hogy ő nem az oka semminek, ez csak egyre ismételte mondókáját, akár a Ferke mamája, aki egyre azt hajtogatta:

— Ugy-é megigérte Marczy bácsi, hogy vigyáz a fiamra? Hova lett a fiam?

Marczy bácsi majd a föld alá süllyedt, mikor ezt hallotta.

(Folytatása következik.)

### MEGLEPETÉS.

(Képpel az 5. lapon.)

*SÜT le a nap nagy-melegen, szépen —  
Itt ülök az árnyas bükk tövében;  
Fecske villan fölöttem, köröttem —  
Ugy örülök, hogy már ide jöttem.*

*Mert még tegnap a városban voltam;  
Jaj, de forró világ is volt ottan!  
Hál' Istennek, ma már falun vagyok!  
Rám az égből talán más nap ragyog.*

*Itt hüselek árnyas bükk tövében,  
Mezei virágot szedek éppen . . .  
Hát egyszerre egész váratlanul  
Mellettem mi szalad el? Egy kis nyul!*

*Ucczú hamar! Tapsi-füles, állj meg,  
A házunkban, kis nyulacska, szállj meg!  
Adok neked édes tejet, ostyát,  
Jó salátát, leveles káposztát!*

*Állj meg hát no! . . . Kiálthatok váltig,  
Meg sem áll a harmadik határig.  
Jaj, ha Szellőnk észre vette volna,  
Darabokra szét is szedte volna!*

### A MEGHÁLÁLT JÓ FALAT.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

**B**ÁRADTAN, de kitartóan pengette a félig vak öreg hárfás az ő hárfáját a budapesti nagy ház szük udvarán. Telt-é gyönyörüsége valakinek benne? — nem tudom, mert, szó ami szó, a jó öreg nem igen mehetett művész-számba, sőt akár hány-szor ilyenfélét is hallhatott:

— Hagyja már abba, öreg! Borzasztó ez a czinczogás!

Nem igen haragudott ő meg ezért, kivált ha a nem igen hizelgő szavakat néhány krajczárka kísérte. Maga sem tartotta magát jeles művésznek. Nem is azoknak játszott ő, akiknek a fülök nagyon el van kényeztetve; akadt azért neki is hallgatója.

Abban a nagy házban is, ahol épp most játszott, volt neki egy nyájas kis barátja, aki mindig örömmel fogadta. Most is, alig hogy a kis hárfá megcsendült, a kis Gabika futva futott a mamához.

— Mamácska . . . itt a hárfás bácsi! . . .

Ujságnak ez alig ha volt nagy ujság a mama számára, mert a czinczogás behal-

latszott a szobába is; de ámbátor Gabika nem mondott többet, a mama tökéletesen megértette, elő vette a tárczáját és egy tízeckét adott a fiúcskának.

— Fogd, fiacskám, add oda az öregnek.

Gabika rohanva ment kifelé, amennyire csak öt éves lábacskaí birták — mert hát biz' ő még csak amolyan kicsi legényke volt. Rohant, de nem az udvarra, hanem a konyhába, ahol meg a szakácsnénak ujságolta:

### SIKERES HALÁSZAT.

I.



*Tele a Balaton sok jóféle hallal,  
Két kis halász foga fáj fogasra vajjal.*

— Itt a Pufi!

Az öreg szakácsné is kevés szóbul értett. Készséggel szedett össze holmi hulladékot, apró konczot és papirosba göngyölve átadta Gabikának. Most már aztán az udvarra sietett a kis fiu, iziben ott termett a hár-

fás mellett és átadta neki a pénzdarabot. Az öreg megköszönte, tovább játszott, de Gabika, az igazat megvallva, csöppet sem törődött a hárfa-művészettel, hanem így szólt:

— Gyere, Pufi, neked is hoztam valamit.

Pufi voltaképp  
hanem vigan  
elé, de nem cs  
kutyácska létér  
czocskát, hanem



gos szeme tünt  
volt a gazdája  
szült egy-egy u  
gatózva fölboto  
a lakóktól a kr

Pufi voltaképen nem is várta a hívást, hanem vigan ugrándozva sietett Gabika elé, de nem csak azért, mert jó szimatu kutyácska létére azonnal megérezte a konczocskát, hanem igazi barátságából is. Mi

tűrés-tagadás: Gabikát nem a vén hárfás játéka csalta le az udvarra, hanem az öreg vándor zenész hű kísérője, a Pufi kutya.

Kicsike fajtájú, éppen nem valami szép kutya volt a Pufi; csak az okos, barátság-

## SIKERES HALÁSZAT.

### II.



*Kivette a horog. Most már csak türelem!  
Mert ez nem csak rózsát, de halat is terem.*

gos szeme tünt fel azonnal. Fontos szerepe volt a gazdája mellett. Mikor az öreg elkészült egy-egy udvaron a játékkal és tapogatózva fölbotorkált az emeletekre, hogy a lakóktól a krajczárokat össze kéregesse:

Pufi őrizte az udvaron falhoz támasztott hárfát. Jaj lett volna annak, aki hozzá nyul!

De Gabika ezt is megtehetette. Persze, az egészen más, ő bizalmas jó barát. Sok udvart bejárt a Pufi gazdájával, de ilyen

őszinte szivességgel sehol sem fogadták őket. Jól esett a fényes tizeske az öregnek, jól esett a koncocska Pufinak, de tán még jobban esett a nyájas barátság, melyet Gabikától tapasztaltak. Nem is nagyon siettek odább. Az öregnek bizonyosan szüksége volt egy kis pihenőre. Vagy talán csak

nem akarta zavarni a mulatságot? Mert Gabika és Pufi széles jó kedvvel játszadoztak az udvaron, alig-alig akarták abba hagyni. Mikor pedig végre mégis csak odább ballagtak, Gabika kikísérte őket a kapuig és még onnan is utánuk kiáltott: — Aztán jöjjenek ám megint nem sokára!

### SIKERES HALÁSZAT.

#### III



*Nem fogas ugyan, de elsőnek megjárja.  
Csak türelem! Annál nagyobb lesz a párja!*

El is jöttek, öröme Gabikának, aki csöppet sem törődött vele, hogy a házban lakó nagyobb gyermekek gyakran csufolják, amiért a félig vak vén hárfással és a kuttyájával olyan nagy barátságot kötött. Ő szerette Pufit, Pufi is szerette őt, hát mi köll egyéb?

Egy napon a mama sétálni küldte Gabikát a dadával és a piczike Jolánkával, aki még csak karon ülő kis baba volt. Jó messzire elsétáltak a sok néptől nyüzsgő utcákon s Gabikának nagy gyönyörűsége telt benne, hogy a boltok ablakaiba kirakott sok szép holmit nézegette; a

dada alig birta csinálni.

— Jöjjön Gabika!  
Nem kap ebédet!

A jó öreg dada sem volt, hogy ez

nem volt ott. jobbra-balra, a a kis fiu nyomt esett dada vég tenni, mint h hirrel, apa-mam

dada alig birta egy-egy házzal odébb csalni.

— Jöjjön Gabika, mert itt hagyom! Nem kap ebédet!

A jó öreg dadának persze esze ágában sem volt, hogy ezt megtegye; ám de, nagy

rémületére, egyszerre csak azt vette észre, hogy mégis megtette. Abban a hiszemben, hogy a kis fiu követi, egy-két perczig szaporán ment előre; de amint hátra fordult, nem látta Gabikát. Ijedten futott vissza oda, ahol utoljára álldogált Gabika. Már

### SIKERES HALÁSZAT.

#### IV



*No, egyik sem fogas; de mégis halacska  
S ha nekünk nem köll, hát megeszi a — macska.*

nem volt ott. És hiába kereste sokáig jobbra-balra, a szomszéd utcákban is... a kis fiu nyomtalanul eltűnt. A kétségbe esett dada végre is nem tudott egyebet tenni, mint hogy haza sietett a rossz hírrel, apa-mama hadd tegyenek valamit

a kis fiu megkerítésére, mert bizony nagy veszedelem érheti: ló eltiporhatja, villamos kocsik elgázolhatja, gonosz ember kifosztja a ruháiból és sok más baj érheti. Volt is otthon nagy riadalom!

Ekkor már Gabika is javában benne

volt a szepegésben. Hová lett, hol járt? Maga sem tudta. Egy játékos-boltnál bá-méskodva maradt hátra s mikor odább indult, aggódva látta, hogy a dadát... nem látja. Nem ijedt meg mindjárt tulságosan.

— Erre felé mentünk, majd utól érem.

De csakhamar sarokhoz ért, ahol másik utca futott keresztbe. Most már merre? Gabika úgy vélte, hogy egyenesen köll mennie. Tehát sietett egyenesen előre, mindig tovább, de csak nem bírta elérni a dadát és Jolánkát. Növekedő aggodalommal egyre gyorsabban futott, de utoljára már nem bírta, meg köllött állnia. S amint szétnézett, egészen ismeretlen tájékát látta a városnak, ahol még soha sem járt.

Most már véget ért a bizalma és bátorsága. Fáradtan támaszkodott egy nagy ház falához és — mit tehetett volna egyebet? — keservesen sirdogált.

Sok ember jár Budapest utcáin s a sok ember közt mindig akad jószívü. Csakhamar több férfi és nő állt a pityergő Gabika mellett és kérdezgette, mi a baja? Nem igen mert, de a sirástól nem is igen tudott felelni; végre azonban mégis megtudtak tőle annyit, hogy eltévedt.

— Az még nem olyan nagy baj, szólt egy ur. Hol laknak a szüleid?

Kitünt, hogy mégis van baj. Mert Gabika nem tudta az utca nevét ahol szülei laknak.

— No, már ez hiba, szólt a jó szívü ur. Így nem tehetünk egyebet, mint hogy átadunk a legközelebbi rendőrnek, aki majd elvisz a kapitányságra. Ott, majd eligazítják valahogy a dolgot.

Erre a kis fiu nagyot sikoltott és hirtelen olyan futásnak eredt, hogy akár melyik versenyző paripának is becsületére vált volna. Hogy is ne? Látott már ő rendőrt, mondták is neki, hogy olyan veszedelmes hatalmas ember az, aki börtönbe kíséri a gonosz embereket. Hát őt is be akarják csukatni sötét tömlöczbe! Kicsike legényke létére azt még nem tudta, hogy az ember-séges rendőrnek nem csak az a dolga, hogy a gonoszokat galléron csipje, hanem az is, hogy a bajban levőket megsegitse.

Futott tehát s az emberek hagyták futni. Végre kifogyott a lélekzete, zsibbadozott a kurta kis lába s kimerülten rogyott a földre egy ház tövében. Már nem is sirt, végképen kétségbe esett, el nem tudta gondolni, mi lesz belőle. Nem fog ebédelni, nem fog osonnálni, ágyba sem kerül, elpuszt az utcán!

Fejét a kezébe támasztva pihegett ott a földön, mikor hirtelen ismét nagyot ijedt, de nyomban rá meg is örült. Mert valaki nagy örvendéssel csókolgatta, már persze a maga módja szerint.

— Pufi! Hát te hol jársz itt? kiáltott fel örömmel. (Lásd a képet a czimlapon.)

Pufi, ha beszélni tud, alkalmasint azt feleli vala:

— Én szerte bolyongok a városban öreg gazdámval, hát nem csoda, ha itt vagyok. De te hol jársz itt?

Gabika el is panasolta volna négy lábú barátjának a maga nagy baját, de ekkor az utca tulsó oldaláról, jó messziről, füttyentés hallatszott.

— Pufi, hol vagy? Ide Pufi!

Az öreg félig vak hárfás kiáltotta ezt. A kutya hegyezte a füleit és láthatólag habozott, engedelmeskedjék-e a gazdájának, vagy pedig kis barátjánál maradjon. Gabika azonban szintén figyelmessé lett a hívásra. Persze rögtön ráismert az öregre.

— Hárfás bácsi! Ó, vigyen haza! kiáltá.

Az öreg a hang irányában ballagva, csakhamar Gabikához ért. Tőle nem félt a kis fiu, el tudta neki mondani a baját.

— Ejnye no! szólt az öreg. Biz' ez hiba... no... azért hiba, mert ugyan-csak messze vagyunk az urficskáék házá-tól, nagyot kell odáig gyalogolnia. De nincs más hátra, induljunk! Képzem, hogy aggódnak a jó szülei!

Holt fáradtan, de egyébként baj nélkül került Gabika haza, épp mikor az apa már indulóban volt, hogy a kapitányság utján kerestesse elveszett kis fiát. Volt nagy öröm, hogy szerencsésen haza került.

— A Pufi tal-  
segített haza, mor-

Mondanom sem  
még az öreg gazd-  
tak, hogy még ta-  
meg az öreg hárt-  
is részesült.

Azóta pedig n-  
Gabika, a Pufi és

KIS MA



**K**EDVES

Elsiró  
Ó, miért-  
Lett

Körül a  
Szaba  
Boldog e  
Dalol

Hogy cs  
Ó, ne  
Még a c  
Virág

— A Pufi talált rám . . . a jó Pufi segített haza, mondogatta Gabika.

Mondanom sem kell, hogy a Pufi, de még az öreg gazdája is olyan ebédet kaptak, hogy még talán ma is emlegetik. De meg az öreg hárfás külön bő jutalomban is részesült.

Azóta pedig még nagyobb a barátság Gabika, a Pufi és a vén hárfás között.

### KIS MADÁR HALÁLA.



**K**EDVES kis kanárim  
Elsiratlak téged!  
Ó, miért-miért is  
Lett oly kora véged?

Körül a szobában  
Szabadon röptél —  
Boldog életednek  
Dalolva örültél!

Hogy csattogott hangod!  
Ó, nem tudott szebben  
Még a csalogány sem  
Virágos berekben.

A tükörnek szállott  
(Nem fődte be Klári...)  
Képeről azt hitte  
Egy másik kanári.

Neki száll vidáman,  
Feje egyet koppan . . .  
Szárnyával vergődve  
Alá bukik holtan.

A sirját megástam  
Liliom tövében . . .  
Szegény nem dalol már . . .  
Nyugodjék békében!

### A HÉTFEJÜ ÓRIÁS.

— Tréfás mese. —

**H**OL volt, hol nem volt, egész bizonyossággal nem tudom; de úgy hallottam, hogy az Operenciás tengeren túl, ám az üveg hegyen innen volt. Hogy ez hol van, azt már csak tudjátok? Mondom, volt egyszer valamikor egy hét-fejü óriás.

Igen is, hét-fejü óriás. Hiába nevetitek, hogy elvitettem a dolgot: hét-fejü sárkányt kellett volna mondanom. Szó sincs róla. Hét-fejü sárkány minden mese-bokorban terem; de hét-fejü óriás, az már ritkább legény. Nem is hallottam én hírét sem másiknak, csak éppen ennek az egynek és ez is . . . no de majd meglátjuk később, mert ha a végén kezdeném, hová tegyem az elejét?

Az eleje pedig az, hogy ez az óriás sem volt mindig hét-fejü óriás. Eleinte csupán csak egy feje volt, mint minden más jóra való óriásnak; be is érhettem vele, mikor ez az egy feje nagyobb volt a tiz akós hordónál is. De ha más jóra való óriásokhoz hasonlítom ezt az óriást, nem egészen jól teszem, mert biz' ő nem volt csöppet sem jóra való, hanem inkább kegyetlen és rettenetes, akinek mindenki szegve tért ki az utjából.

Az sem sokat használt, ha kitértek az utjából. Ellátogatott ő a maga jó szántá-

ból minden felé, ahová nem is hívták, nagy romlására és szomorúságára a szegény gyöngé embereknek. Elpusztította a házukat, kertjüket, földjüket, fölfalta a nyájaikat, egyetlen kéz-legyintéssel agyon-sujtotta az embereket.

Hát ez így nagyon rosszul volt. Busultak az emberek, segítségért rimázkodtak a nyájas tündérekhez, a jó szivű kis manócskákhöz, de csak az lett belőle, hogy ezek is elbusulták magukat, mert nem tudtak segíteni.

— Szép szóra nem hallgat, hatalmunk pedig nincs fölötte! Biz' az röstelni való, hogy nem tudunk segíteni. Nagyon is nevet rajtunk ez az ormótlan óriás.

Igy sopánkodtak a jó kis manók sokáig. Egyszer azonban fölugrott a legöregebb manócska és így szólt:

— Próbáld ésszel, ha nem bírod erővel!

A többi kis manó össze rakta mind a csöpp eszét, de valamennyi együtt véve sem volt elég hozzá, hogy valami okosat kisüssön. Az öreg nem is várt, hanem utra kelt. Meg sem állt, míg az óriásnak a tanyájára nem érkezett. Ott fölmászott a kerítésre és nézte, mint nyújtózkodik az óriás, aki épp fölébredt a délutáni álmából. S bus hangon szólt a kis manó:

— Milyen gyönyörű legény! És ha meg-gondolom, hogy siralmas vége lesz! Milyen kár! Mennyire sajnálom!

— Ki fecseg itt? dörmögte az óriás. Te vagy az, te mákszem? Hát ugyan mit sajnálsz rajtam, mikor én nagyon meg vagyok a sorommal elégedve?

— Majd nem leszel, ha egyszer lenyiszszantották a fejedet.

Az óriás akkorát kacagott, hogy messzi vidéken körül azt hitték, mennydörgős zivatar közeledik.

— Hahaha! Ugyan hol termett az a csoda vitéz, aki meg tudna velem birkózni és levághatná a fejemet?

— Akárki is megteheti, csak egyszer leljen meg úgy álmokban, mint én most.

Az óriás nem nevetett.

— Hm! Persze! De hát nem mer ide senki közeledni.

— Majd csak akad valaki, aki mer.

— Hm, hm! Az baj volna. Segíteni pedig nem tudok rajta, mert aludnom mégis csak kell. A hét-fejű sárkány is alszik, csakhogy mindenik feje fölváltva. Az aztán a legény! Amíg az egyik feje alszik, az alatt a másik eszik-iszik, a harmadik új tervet főz ki, a negyedik örködik, mindegyik végez valamit. Bizony szerencsés fickó! Ha nekem hét fejem volna, akkor látná csak a világ, ki vagyok, mi vagyok! De hát, sajna! . . . nincs és nem is lehet.

— Már ugyan mért ne lehetne? Csak meg köllene szépen kérned a tündérkirálynőt: ő megteheti, hogy még hat fejet ad a mostanihoz.

— Nem fogja megtenni, nem vagyunk jó barátok.

— Tudod mit? Majd én közben járok, mivel hogy oly nagyon sajnállak. Az én kedvemért megteszi ő felsége.

Hát csakugyan meg is tette. Másnap reggel az óriás már hét fejjel ébredt föl.

Azaz, két-három fej fölébredt. Az egyik mindjárt arra gondolt, hogy reggelizni akar.

— Amott látok egy pár kecskét, mellettök egy leánykát . . . éppen jó lesz reggelire.

A láb engedelmeskedni köteles a fejnek, az óriás lábait tehát megmozdultak; de hirtelen meg is álltak, mert az alvó fejek egyike megmozdult:

— Mi a manó bujt a lábamba? Még alszom és már mozgolódik. Maradj veszteg, ostoba lába!

— Nem marad veszteg! szólt a reggelire vágó fej. Én indítottam meg.

— Én pedig nem engedem, hogy induljon.

A kétfélekép gondolkozó két fej mérgesen pörölt egymással, úgy hogy még az alvók is fölriadtak. Ezek persze az álmos fejnek adtak igazat, hogy még nem szabad mozogni, a többiek meg a másiknak. Mivel pedig egyik sem tágitott, hát a láb sem

mozdult. Pedig ezalatt rekedett és zuhogva

— Ohó! szólt az nagy fa alá kell húzó

— Ó persze! Oda menkö és agyon üt.

hegységbe futni és a

— Odáig bőrig ázt a harmadik fej. Sok

ha a ködmön takar e

— Hát még micsod dik. Az nem elég hét

Ahány fej volt, anr sem tágitott. Az lett

fejű óriás bőrig ázt úgy meghült, hogy rett

fájást kapott. No, m ha valakinek egy feje

hás; hát még hét! bukfenchez hányt kinjá

nem győzte a szolgálór orr nem tréfa! A zse

És mikor az egyik fe elszunyadt volna, a tö

szentgetése újra fölra pöröltek, jajgattak. Az

fürdőt akart, a másik mást és épp ezért

Ott hevert az óriás e



## KOCZKA-R

A	A	A	A	= k
A	A	A	A	= e
K	K	R	R	= a
P	P	P	T	= r

E betűk úgy helyezend és fölülről lefelé olvasva értelmű szót adja.

mozdult. Pedig ezalatt nagy zivatar is ke-  
rekedett és zuhogva omlott a zápor.

— Ohó! szólt az egyik fej. Amoda a  
nagy fa alá kell huzódni.

— Ó persze! Oda könnyen becsap a  
menkő és agyon üt. Jobb lesz amoda a  
hegységbe futni és a barlangba huzódni.

— Odáig bőrig áztat ez a zápor! szólt  
a harmadik fej. Sokkal egyszerűbb lesz,  
ha a ködmön takar el.

— Hát még micsoda? dohogott a negye-  
dik. Az nem elég hét fejre!

Ahány fej volt, annyifélet akart, egyik  
sem tágitott. Az lett a vége, hogy a hét-  
fejű óriás bőrig ázott s a hideg szélben  
ugy meghült, hogy rettenetes náthát és fej-  
fájást kapott. No, már pedig az is elég,  
ha valakinek egy feje fáj és egy orra náth-  
ás; hát még hét! A boldogtalan óriás  
bukfenczet hányt kinjában, a két keze pedig  
nem győzte a szolgálatot. Mert hét náthás  
orr nem tréfa! A zsebbe-valói is kifogytak.  
És mikor az egyik fej nagy kábultan már  
elszunyadt volna, a többinek az erős tüsz-  
szentgetése újra fölrázta. Szídták egymást,  
pöröltek, jajgattak. Az egyik fej meleg láb-  
fürdőt akart, a másik herba-teát, mindegyik  
mást és épp ezért a láb nem mozgult.  
Ott hevert az óriás egész hétig étlen-szom-

jan nyomorultan s mikor végre lassacskán  
jobban lett, ugy el volt gyöngülve, hogy  
alig birt a lábán megállni.

— Most aztán jó lakoma kell, szólt az  
egyik fej. Legalább is három ökör, nyár-  
son sültve.

— Az köllene még csak! ellenkezett a  
másik. Betegnek borju-hus való, becsinálva.

Megint nem tudtak megegyezni. Az éh-  
ségtől már ugy lesóványodott az óriás,  
hogy csak ugy zörgött a csontja. Végre  
már valóban nem tudott lábra állani. Mind  
a hét fej nyögött, bőgött és szidta a többi.

Epp erre a furcsa lármára vetődött oda  
egy favágó. Az egyik fej oda szólt hozzá:

— Hallod-e, emberséges favágó, megju-  
talmazlak, ha levágod mellőlem ezt a többi  
fejet. Egymagam aztán majd boldogulok.

Igen, de a többi is mind azt kívánta  
egyik a másik ellen. Mit tehetett a favágó?  
Fogta a fejszét és levágta mind a hét  
fejet — vége volt a hétfejű óriásnak.

A kis manók, akik ott közel leskelődtek,  
diadalmasan ujjongtak, a szegény emberek-  
nek sem volt többé semmi bajuk, megsza-  
badultak a gonosz ellenségtől

De olyan óriás sem akadt többé, aki  
azt kívánja, hogy hétfélekép gondolkozó  
hét feje legyen.



### KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A	= kerti szerszám;
A	A	A	A	= erélyt kifejező ige;
K	K	R	R	= a család feje;
P	P	P	T	= nyáron végzi a gazda.

E betűk ugy helyezendők el, hogy balról jobbra  
és fölülről lefelé olvasva mindenik sor a jelzett  
értelmű szót adja.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja  
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.“

Az ifjuság számára írta Greguss Ágost.

### UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LIV. köt. 24-dik számában közölt  
rejtvény megfejtését még beküldték: Horváth  
Kornél, Fülöp Irma, Zorkóczy Atala, Máyer Jo-  
lán, Waldmann Livia, Cséry Ilonka, Péterfy Vilma,

Morzányi Ellaska, Toperczer Ödön, Preisach Frida, Gyika Marianne és Alice, Erdődy László

Az újabb megfejtés és megfejtők jegyzékének közlése térhiány miatt a jövő számra marad.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Filler Géza. A levelező-lapodon látható eperjesi képeket úgy tárgyuknál, mint minden kicsi voltuk mellett is tiszta lenyomatuknál fogva, örömmel nézegettem. — **Dessewffy Marika.** Kitünő osztályozással járt iskolai vizsgálatod után csak annál édesebben esik most neked a szünet-idő. Élj vele tested izmosítására. — **Fd. Mt.** Dícséretes buzgalom. Ez is ügyes munkácska. Csak hogy nem olyan beosztással van ám írva, mint amelyet ajánlottam. — **Kövér Miczi.** Ügyes, szabatos is, de nagyon is könnyű. — **Andrássy Hona.** A másodikikat közlöm. — **F. Ida.** A gépirásu levél annyira homályos, hogy el nem birtam olvasni. — **Tata-Tóváros.** Ennek róttam össze azokat a szétmázolt betűket, melyek a bélyegre rá vannak csapva. Nevezetesebb ennél maga a levél, amely szőlőképen: »Kedves szerkesztő bácsi. Itt küldöm« Eddig van, tovább nincs. Ki küldte, mit küldött: emberi elme ebből a sorból ki nem találja. Ki vagy te, kis szórakozott? — **Beró J. Pál.** Versikédben, bár tökéletlen, olyan valami hullámzik, amit rhythmusnak nevezünk, s amely azzal biztat, hogy idővel, midőn megismerkedtél a vers-írás szabályaival, közölhetőt is fogsz írni. De még most ki nem bírná a nyilvánosságot. Lám, az ilyen rimkek, mint *bánta-hagyta, romja-vára*, nem járják. *Szolimán* nevét *Szolimán* csonkítani pedig sehogyan sincsen megengedve. Mint jó és szorgalmas fiúcska, száz egyéb módját fogod te annak találni, szeretett szüleidnek örömet szerezni. — **Mayer Jolán.** A sorsolás módját már sokszor megírtam: a nevek egy nagy kucsmába kerülnek s onnan huzza ki egy szedő fiúcska a nyertes nevét. — **Vedress Martonka.** Mennyi idő alatt tanulhatnád meg a biciklizést? — ezt kérdelek. Legénye (esetleg lánya) válogatja. Ismerek egy fiút, aki harmadszorra már fél kézzel tartotta a vas lovacskája kantár-szárát (mármint kormány-fogantyuját) és, amit a kerékpározásban a legnagyobb ügyességnek vallanak: oly lassan bírja hajtani, hogy egy kis gyermek is lépést bír vele tartani. — **Hüvös Franciska.** Nem rossz, de nem is közölhető még főképen azért nem, mivel az össze olvasandó szavak egy-némelyikének jelentése általánosságban van tartva, holott az ilyen jellemzésnek szabatosnak kell lennie. P. o. ész: van mindenkinek. De hát lába, orra, füle is van mindenkinek. Meg aztán a mondat ki sincs meritve. Hol van a *növény, kör, bor, kor, sor, ront, ont, Aba, Kaba,*

*rög* s még egy sereg? Ha ily értelemben bővítet ki s igyekezel erősebb jellemzésre, küldjed be újra. *Örök* pedig ismeretlen szó. Annak a mérges növénynek *bürök* a neve. — **Vizoly Viola.** Szívesen fogadlak apró hiveim nagy seregébe téged is. Kitünő osztályozásodat örvendő veszem tudomásul. — **Wallfisch Irén.** A veled való összeköttetés nekem is kedves emlékemben marad. — **Karvaly Miska.** Lóugrásos feladványodba hiba csuszott be, mely halomra dönti mind a többit. — **Cséri Stefke.** A szegény gyermekek nevében itt e rovatban is köszönetet mondok neked. — **Kresz Károly.** Hajlított szavak nem vehetők fel a rejtvénybe. *Ág* bele való, de már *ágak* nem. *Akos* mit jelent? Se nem név, se nem szó. És te is azzal az agyon hajszott *Félegyháza* képrejtvényvel állsz elő? Ennél csak a *Székes-Fehérvár* van jobban elkoptatva. Valahogy be ne találd küldeni! Szíves látogatásodat már csak az őszre kell halasztanunk. Hogy merő egyesed van, derék dolog. Nagyon nőjj! — **Zetti Győző.** Mért nevezel te engem *Istvánnak*? Hol van ez a név a »*Kis Lap*«-on feltüntetve? Ott csak *Forgó bácsi* áll, s ehhez is szabd magad. A rejtvényed csak úgy jelenhet meg, ha a kipótolandó szavaknak is valami értelmök lesz. Az *una* pedig olyan szó, amelyet nem ismerünk. Kiigazítva, tégy újabb kísérletet a beküldéssel. — *Több levélről a jövő számban.*

### GYÁSZ.

Virágkelyhek apró harangjával szeretném kiharangozni azt a kedves kis teremtet, aki f. h. 17. szenderült örök álmra, szülei és testvérei nagy bánáttára. Neve

FUSS RENÉE

s jun. 17. Alsó-Lendván bocsátották le a sirba.

Áldozunk emlékének egy imádságos fohással!

F. b.

### JÓ SZÍV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Cséri Stefke* gyűjtése 3 frt. (Egyes adakozók: A család-tagok 2 frt. 64 kr. — *Löffler M.* 10 kr. — *Horn M.* 10 kr. — *Vertheimer M.* 10 kr. — *Vessel K.* 6 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókön!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenciek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.  
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

